

рѣшихме или да измрѣмъ или да ся избавимъ. Множеството предводимо отъ царя си, отправя са къмъ градскитѣ стени. Околноститѣ на града бѣха почернели отъ многото неприятели. Нападението става всеобщо. Бой захваща отъ всички страни. Българи, Турци се размѣсватъ. Борбата ся распили, за малко бойното поле остава покрито съ мъртви и ранени тѣла, безъ разлика отъ единъжъ и другъжъ страна. Охканията и тѣжкитѣ викания умножаватъ бойния ужасъ. Тука бѣше най-страшниятъ и най-трепетниятъ отъ всичкитѣ боеве на свѣта.

Петръ (на Слава)— Последниятъ нашъ царъ Страшимиръ дѣ ли оплаква сега горчивитѣ си дни.

Слава— Царьтъ безъ малко бѣше въ неприятелски ржцѣ, когато Стоянъ войвода ся поевявя съ очи пълни съ огънь, и ся впускава като ястребъ върхъ ония, що готвяхъ примки за царя ни; тѣхнитѣ глави опитаха естрото на непобѣдимия му ножъ; и царьтъ са избавя. Слѣдъ това българскитъ юнакъ отива та избавя царица Ирина. И тѣй царьтъ и царицата, крайно уплашени, заминаха за Рудникъ, дѣто днесъ оплакватъ горко злочестината на българскитъ народъ. Тѣхната скърбъ още толкова са умножи, когато съ изгубването на любимото си царство, тѣ трѣбваше да изгубятъ и своитѣ три мали рожби; малкий князь Стефана и двѣтѣ княгини Мария и Анастасия

Петръ— О! Любопитенъ съмъ да зная тѣхното изгубване.

Слава— Казватъ какъво князь Владиславъ заедно съ своитѣ момци билъ ся е рѣшилъ за тѣхното избавяние, слѣдствието е още неизвѣстно.

Петръ— За Царь шимана народа научилъ какъ е загиналъ и кралъ Марка ищо знае ли?